

quartering, bortfalder, forsaavidt den maatte være bortforpagtet, fra Forpagtningens Udlob, og i modsat Fald fra 1ste Januar 1851."

9) § 9, saalydende:

"Nærværende Lov træder i Kraft fra 1ste Januar 1851."

vedtoges eenstemmig med 60 Stemmer. Eenstemmig med 61 Stemmer henvises Lovudkastet til 3die Behandling.

Formanden: Endringsforslag bedes indgivne til Begyndelsen af Mødet imorgen. — Vi gaae dernæst over til 1ste Behandling af Forslag til et Tillæg til Folkethingets Forretningsordens § 39.

Det ovennævnte Forslag er saalydende:

At der i § 39 efter Ordet „Navneopraab“ tilføies: „Dog kan over Afslutning af Forhandlingerne kun afstemmes ved Navneopraab, naar Thinget ved en sædvanlig Afstemning har tilladt det.“

Udvalget for Forretningsordenen havde med Hensyn til dette Forslag indstillet: at det ikke vedtages.

Ordføreren (Krieger): Det er jo bekendt, at der temmelig ofte forlanges Afslutning her i Thinget, og jeg røber jo heller ingen Hemmelighed, naar jeg siger, at der er dem, der ikke altid ere tilfredse med en saadan Afslutningsbegjæring, og som troe at kunne til en vis Grad modvirke Afslutningen ved at forlange Navneopraab over det Spørgsmaal, om Afslutning skal finde Sted. Det synes imidlertid, som om Andre ikke ere ganske tilfredse med det Forsøg, som saaledes gjøres paa, igjennem en Benyttelse af Navneopraabet, at standse en, altfor hurtig Afslutning. Fra en saadan Tanke er der uden Tvivl gaaet ud ved det Forslag, som her foreligger til Behandling, om at der skal tilføies § 39 i Forretningsordenen efter Ordet „Navneopraab“: „Dog kan over Afslutning af Forhandlingerne kun afstemmes ved Navneopraab, naar Thinget ved en sædvanlig Afstemning har tilladt det“. Jeg skal ikke dvæle ved, at det er tvivlsomt, hvorledes egentlig dette Forslag i Anvendelsen vil stille sig, om man nemlig ikke paa Grund af Ordene maatte kunne forlange Navneopraab over det Spørgsmaal, om Thinget

vilde tillade, at der skulde afstemmes ved Navneopraab; jeg skal ikke dvæle derved, siger jeg, thi man maatte da aabenbart kunne faae en forandret Affattelse, saaledes at det var klart, at der ved Ordene „sædvanlig Afstemning“ ikke kunde tænkes paa de sædvanlige Afstemningsregler i Forretningsordenens § 39, men blot paa den Afstemningsmaade, der i Begyndelsen af § 39 betragtes som den regelmæssige. Heller ikke skal jeg dvæle ved, at de, der vare misfornøiede med dette Forslag, jo kunde fremkomme med et modstaaende Forslag, som nemlig gif ud paa, at Afslutning ikke skulde kunne vedtages uden ved et forstærket Overtaal, f. Ex. $\frac{2}{3}$ eller $\frac{3}{4}$, thi dette lod sig jo dog opstille imod dette Forslag; men jeg skal bemærke, at Udvalget ikke har troet, at der var tilstrækkelig Anledning til at gjøre nogensomhelst Forandring, hverken i den ene eller i den anden Retning med Hensyn til det Spørgsmaal, som her foreligger. Det maa jo erkjendes, at en saadan Indretning som Afslutningsretten er aldeles nødvendig, naar vi ikke skulle gaae til Grunde i altfor megen Bestalenhed; det er jo ogsaa paa den ander Side vist, og vil neppe modsiges, at en Afslutning kan gjøre megen Ulempe, naar den kommer til urette Tid og paa urette Sted (Hør!), men man kan dog ikke ved saadanne formelle Bestemmelser, som de, der høre til Forretningsordenen, faae et Bærn for den rigtige Brug af Afslutningen og imod den urigtige Brug deraf; thi hvad det kommer an paa, er jo ikke, om der bliver talt en vis Tid om et vist Forslag, men det er, om der paa det Trin af Sagens Forhandling bliver talt af dem, der paa den Tid og i den Sag ere de Nærmeste til at tale (Ja!), medens det derimod ligger i Forholdets Natur, at de reent formelle Regler væsentlig vilde dreie sig om Mængden og hvad dermed staaer i Forbindelse. Vi have troet, at det var et af de Forhold, der maatte udvikle sig i Thinget selv ved Udøvelsen, gjennem en vis Takt, thi det, som man kunde opnaae, maatte opnaaes ad ganske andre Veie. Saaledes var der een Veie at gaae, men som uden Tvivl ligger os for fiern til at vi turde gjøre noget Forslag derom; det var at lægge Afslutnings-